

fliga och
m stegras
han ömse-
fter deras
na ett tak,
ighet —
drömma
Hvarför
verkligas?
s med en
Paul, som
någon af
Virginier.
Forts.

pr dag
in Fröberg,
ej franco.
(80)

EGYPTISKA
ARETT
OCKHOLM.

s Téer
ela landet.

kade afsätt-
ga hedrande
jen för alla

priskurant.
ver.
tiebolag.

ebolag
r * *

ebolag
r * *

ning å 1,

tillsändas

g a r.

sorten ex-
mot efter-
änd likvid.

ISKY

ebolag

ör * *

en 2,

ebolag

ör * *

en 2,

ebolag

ör * *

en 2,

ebolag

ör * *

en 2,

ebolag

ör * *

en 2,

Stockholm, Central-Tryckeriet, 1897.

N:o 20.

PRENUMERATIONS-PRIS:
Helt år kr. 4,50
Halvt år » 2,50
Kvartal » 1,25
Månad » 0,40
Prenumeration i alla postkontor
i Sverige och gränsländerna.

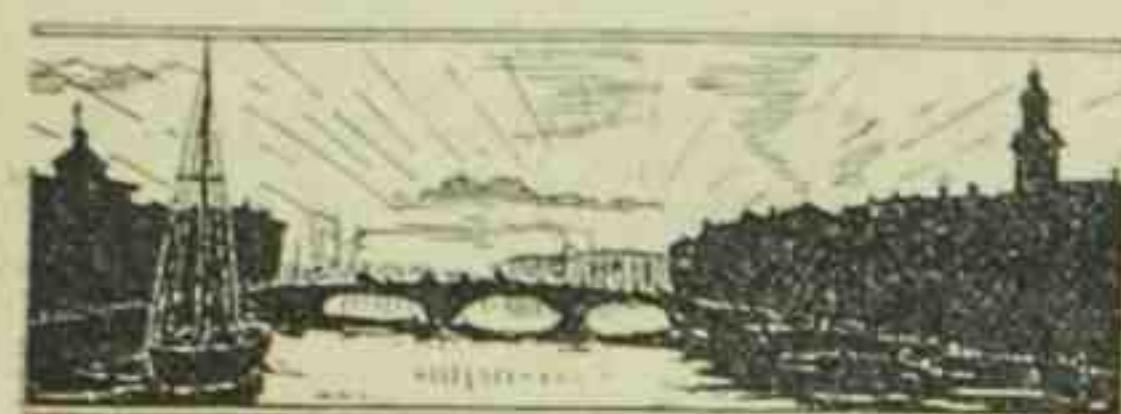
Utgifvaren träffas person-
ligen Måndagar, Tisdagar och
Onsdagar kl. 9-10 f. m.,
Storegatan 54, n. h.
Bell-Telefon 630 (Ingenjör
Hagberg).

Stockholm den 15 Maj

Obs! Öskad för Stockholm mot-
tages prenumeration & postkontor:
Expedition
Mästernsallagsgatan 12.
E. Klemming.
Telefon: 76 48.

ANNONS-PRIS:
Före texten: 25 öre pr non-
parellelrad.
Efter texten: 20 öre.
Lösenummer 10 öre.

1897

Innehåll.

Till Vildens läsare.

Konst. Blair-Bruce-Utställningen. Af
Armand.
Gnistor och slagg.
På vidderna. Af Zorah.
Svensk litteratur. Af Ax. L.
Hägrande illusioner. Af Carl J. A.
Janson.
Insända böcker.
Krona eller Klafve (slut). Af Alex.
Dumas d. y.

Till Vildens läsare.

Med detta nummer upphör *Vilden*
att utkomma.

Det sker icke som följd af någon
tvingande ekonomisk nödvändighet;
det sker därför, att utgifvaren icke
längre förmår bära den arbetsbörda,
han för ett halft år sedan tog på
sina skuldror.

Jag hade räknat på att så små-
ningom få många med mig; det har
visat sig, att jag räknat fel. Det
har också blifvit mig klart, att jag
icke ensam kan nå det mål, dit jag
sträfvat, och jag vill icke slå in på
någon annan väg än den jag från
början valt.

Här komma människor från östan
och västan och säga: Var mera
politisk! Stöt icke den och den!
Spela icke med korten upplagd! Så
och så gör man för att fånga den
stora publiken!

Den stora publiken? Jag har al-
drig friat till dess gunst. Och allt
hvad man föreslår mig, står i skar-
paste kontrast till allt hvad jag från
början äsyftat. »Publiken vill ha
porträtt och illustrationer!» (Jag
ville just lära dem att föredraga det
tryckta ordet framför det tryckta be-
lätt, som är billigare.) »Publiken
vill ha spännande följetonger, små
skandalthistorier, skvaller för dagen.
Tag och öfersätt den danska luft-
seglaren Johansens roman *Till Nord-
polen*; det blir aktuellt just nu, då
herr Andrée bereder sig att flyga ut.
Meddela herr Johansens porträtt!
Upprepa, att det var den mannen,
som först fick idén, att gå till Nord-
polen i ballong. Då skall *Vilden*
läsas öfver landet; nå till de många;
och därmed följer makt. Det andra
kommer sedan af sig själf». — Så
talade en vis uuan.

Jag svarade: »Nej! Nej! Nej!
Jag eftersträfvat icke de mångas
gunst; jag vände mig till de få.
Har jag icke lyckats vinna gehör

bland dem, tjänar det till ingenting
att fortsätta. Har *Vilden* icke för-
mått uppföstra åt sig en läsarels,
bör han åtminstone vara för stolt
att låta dressera sig i enlighet med
den stora publikens smak. Af dem
båda är det *Vilden* som skall vara
uppföstraren. Misslyckas han —
må han då dö med sina illusion-
er!» —

Men innan *Vilden* dör, har utgif-
varen ett ord att säga till alla dem,
som uppmuntrat honom i hans sträf-
van; och det ordet är: tack! Den
uppmuntran, som kommit *Vilden* till
del, har nog varit större än han
förtjänat, ty — oss emellan sagt —
han blef icke hvad han borde ha
blifvit. Icke dess mindre ha många
läst honom, och många ha genom att
insända bidrag, gjort arbetet lättare
för utgifvaren.

Det blef till sist för tungt ändå;
ty i denna lilla tidning har utgif-
varen efter fattig råd och lägenhet,
fått vara allt. Han var redaktör och
redaktionssekreterare och korrektur-
läsare; han hade de praktiska och
journalistiska detaljerna om hand;
och i detta saknade från början erfä-
renhet. Han var utrikesminister, för-
fattare af tidningens ledare, kåsör,
litteratur-anmälare, teater- musik-
och konst-recensent, notisör och pole-
misk medarbetare. Honom ålåg att
retouchera alla insända bidrag, om-
arbeta dikter och svara på bref. Han
kallade sig *Armand* och han kallade
sig *Giulio*; han var nattvaktare un-
der märket *V*; och som musikvän
djärfdes han kalla sig *Ole B.* (dock
utan hopp att förverkas med den
redan aflidne virtosen.) Han hette
Ax. L., men signerade ofta med an-
dra bokstäver, kallade sig *Observerator*,
när han måste vara högtidlig, och
uppträdde en gång som *Ali Baba*.
Han representerade dessutom tidnin-
gen under namnet *Vilden*.

Hvad han har vunnit med sitt ar-
bete? Låt oss icke tala därom! Han
vill så gerna tro, att han ändå ut-
rättat en smula godt. Dit han pe-
kat, ha ofta andras ögon vändts;
och när han ropat, har han ibland
haft nöjet att höra många instämma.
Det är kanske en illusion, men låt
honom dö med den! Om minsta
lilla grässtrå har sin betydelse i na-
turens hushållning, kan *Vilden* möj-
ligen också få inbilla sig, att han
haft en mission att fylla. — Han
skulle ha fyllt den bättre, om han
dragit ut med ett större följ. Emel-
lertid tackar han för all den hjälp
han fått.

För sina prenumarer tror sig
utgifvaren ha gjort på bästa sätt. Ge-
nom en uppgörelse med vår förnäms-
ta illustrerade veckotidning, ha *Vil-
dens* prenumarer tillförsäkrats
rättigheten att få *Ny Illustrerad Tid-
ning* i stället för *Vilden* under den
tid, för hvilken de prenumererat.

I *Ny Illustrerad Tidnings* spalter
skola de någon gång återfinna under-
tecknad namn under ett och annat
bidrag. Prenumeranter som före-
draga att återfå prenumerationsme-
deln, torde före månadens utgång
skriftligen anmäla detta å *Vildens*
Expedition.

Stockholm i maj 1897.

Axel Lundegård.

Stockholm.

Konst.

Blair-Bruce-utställningen.

Den separatutställning, som
för närvarande är inhytt i konst-
föreningens lokal, verkar impo-
nerande genom sin rikedom och
förvirrande genom motivens
mångfald. Det är svårt att
bilda sig en uppfattning om
egenarten hos denne konstnär,
som med mer och mindre fram-
gång — ofta med mycket olika
uttrycksmedel — tycks ha sökt
återgifva på duken allt mellan
himmel och jord. Han är land-
skapsmålare och boulevardmål-
are, marinmålare och interiör-
målare, porträtt och genremål-
are och mycket annat, som
icke kan närmare angifvas med
de förbrukade uttrycken från
en tid, då målare i allmänhet
nöjde sig med att vara specia-
list, och då en landskapsmål-
are ansågs i hög grad mång-
sidig, om han kunde i sitt land-
skap insätta en figur, som icke
i alltför hög grad påminde om
en pannkaka.

Som sagdt — herr Blair-Bruce
är en mångfrestare, därom vitt-
nar denna utställning framför
allt. I behandlingen af de olik-
artade motiven verkar han när-
mast som en eklektiker. Han
är icke slaf under något manér,
han har sett för mycket god
konst för att icke bli en smula
skeptisk; men denna konstnär-
liga skepticism har förmodligen

också vändt sig mot hjärtpunk-
ten i hans eget konstnärstem-
perament, ty man söker fäfängt
bilda sig en uppfattning om det
centrala i hans begåfning. Hans
teknik är fransk och man mär-
ker, att han studerat med all-
var, ty han löser ofta med sin
tekniska färdighet svåra proble-
men, men om han eljes har
något särskildt på hjärtat, får
man icke rätt klart för sig. Han
är ofta djärf, men djärfheten
förefaller medveten — *volue*;
och den verkar som en bravad,
då man icke klart fattar nöd-
vändigheten: hvarför konstnä-
ren, för att vara trogen sig själf,
måste måla så och icke annor-
lunda. Det förefaller ibland,
som om det berott på en ren
nyck, att han målat så och icke
så. Förklaringen ligger väl däri,
att ett visst, starkt intryck uti-
från för tillfället behärskat ho-
nom; men den nödvändighet, i
enlighet med hvilken ett konst-
verk blir till så och icke an-
norledes, borde väl i allmänhet
finnas inom den producerande
konstnären, icke utom honom.

De taflor, i hvilka konstnä-
rens begåfning träder starkast
fram, äro de små stämnings-
bilderna från skilda trakter af
världen, dit han kommit som
turist och från hvilka hans må-
lareöga synbarligen mottagit
friska intryck. De tyckas må-
lade utan tanke på att utstäl-
las, endast för glädjen att fästa
ett skönhetsintryck på duken.
Några af dessa små taflor skulle
man gärna föra med sig under
armen, då man lemnar denna ut-
ställning, som utan tvifvel erbjü-
der mycket af intresse: mycket
som sätter reflexionen i verksam-
het och — det bästa — mycket
som kommer oss att drömma!

Armand.

Torsdagen den 13 Maj lades grund-
stenen till det nya riksbanksbuset
på Helgeandsholmen. Himmeln grät
öfver akten.

I dag öppnas utställningen med åtskil-
liga festligheter.

Annonsregister.

Barclays téer.

Äro till sin kvalitet de bästa och
billigaste. Té för kännare!
Viner af utsökta årgångar kunna
beställas från samma firma.
Se annonserna!

*I Silwanders Herrekipering, Stock-
holm och Göteborg, finnes allt
hvad en gentleman behöfver för att
kunna uppvisa ett oklanderligt yttre.
Se annonsen!*

Cigarretten *Yalta* är billig och för
priset god.

Eminente heter en förträfflig mid-
dagscigar, som föres af Tobaks-
magasinet, Drottninggatan 31 Stock-
holm.

Herr E. Klemming, Mästernsallagsga-
tan 12 Stockholm, emottager
allehanda kommissionsuppdrag och
speditioner. Se annonsen.

Cigarrsorterna *Cleopatra*, *Las Veras*,
Guld och cigarrcigaretten *Felix*
från *Jon Asklunds Cigarrfabrik, Lin-
köping*, rekommenderas.

Utställningslotteriet

Dragningar den 1 Juni,
1 Sept. 1897

och utfalla vid hvar och en af dem

följande vinster:

1 vinst	å 100,000	Kr. 100,000
1 »	» 50,000	» 50,000
1 »	» 20,000	» 20,000
3 vinster	» 10,000	» 30,000
4 »	» 5,000	» 20,000
100 »	» 1,000	» 100,000
500 »	» 100	» 50,000
5,000 »	» 20	» 100,000
5,610 vinster		Kr. 470,000

Lottor till andra och tredje se-
rien expedieras till landsorten å Kr.
10.— pr st. mot till oss insänd li-
quid åtföljd af rek. porto (ej mot
postförskott).

Utställningslotteriet,

Fredsgatan 32, Stockholm.

(S. T. A. 33750)

(64)

E. KLEMMING, Stockholm,

Varuagentur & Speditioner,

ombesörjer förtullningar, inkasso- och kom-
missionsuppdrag, uppgör frakter, besvarar
förfrågningar omgående och billigt.

Kontor: Mästernsallagsgatan 12.

(55) Allm. Telefon 76 48.

Cleopatra å 15 öre
Las Veras » 12 »
Guld » 10 »
Felix (Cigarrcigaretter) » 5 »
säljes i de flesta cigarraffärer.

Jon Asklunds Cigarrfabrik, Linköping.

Fabriksnederlag hos E. Klemming, Stockholm,
Mästernsallagsgatan 12.

(56)

Allm. Telefon 76 48.

Som **Specialité** föra vi uti vår nyetablerade Cigar-, Cigaret- och Tobaksaffär en Bremercigar

* **Eminente,** *

hvars fina smak och arom bör tilltala hvarje cigarrkännare. Cigarren är för oss tillverkad af utsöktaste Sumatra- och Havannatobak och säljes till det låga priset af Kr. 10,40 pr 100.

Order från landsorten expedieras fraktfritt vid rekvisition af 200 cigarrer.

Dessutom rekommenderas en mångfald nyimporterade cigarrsorter från de mest välrenommerade fabriker i Bremen, Hamburg, Holland samt Havanna-Cigarren.

Tobaksmagasinet. Drottninggatan 3 i Stockholm.

Stoependaal & Komp., Cigarriimportörer. Riks- och Allmänna Telefon. Priskurant på begäran omgående.

SILVANDERS Herrekipering Stockholm-Göteborg.

Scotts berömda **HATTAR** Dents Handskar

Nyheter Halsdukar o. Toilettartiklar.

Alla de **många**

Landsorts-Kommissionärer som icke

redovisat för försäljningen af

Vilden under tilländalupna kvartalet, uppmanas att **omedelbart** uppfylla denna sin **plikt.**

Bref och postavisningar adresseras endast:

Vildens Expedition, Stockholm.

Den Sahlinska sedlighetsmotionen passerade med pukor och trumpet genom utskott och kamrar.

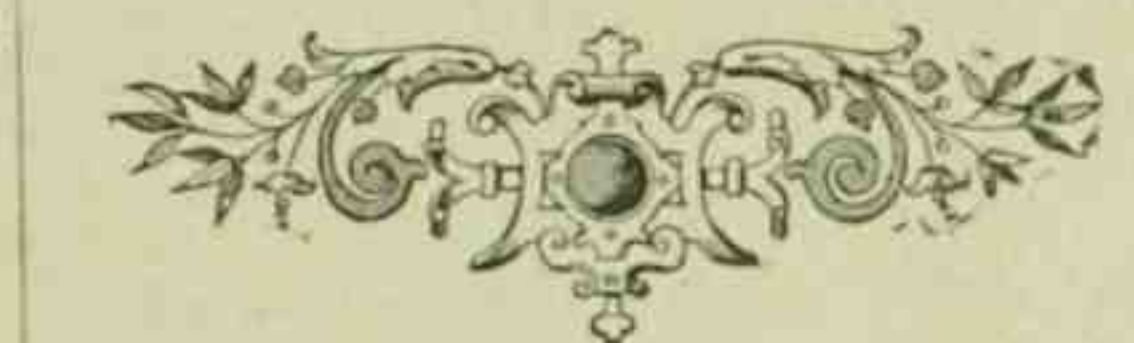
Herr Derblay gifte sig ännu en gång i Tisdags, denna gång till förmån för fru Fahlman.

I vår tids livsfrågor är titeln på en serie skrifter, som kommer att utgivas i distribution hos Fr. Skoglund, Stockholm, i häften till ett pris af cirka 50 öre. Utgivare är **Sydney Alrut**, som också skall inleda serien med en uppsats *Om konfirmationens berättigande*.

Att söka belysa religiösa och etiska spörsmål af hvarjehanda art från olika, om möjligt nya, synpunkter, är denna skriftseries uppgift, heter det i anmälan.

Utgifvaren har tillförsäkrat sig bidrag från många framstående vetenskapsmän.

Ute på herr Ranfts Arena-teater uppträder för närvarande herr von der Osten med sällskap. Den utmärkte konstnären spelar *Othello* med värme och glöd, med publiken huttrar ändå af köld.

För pengar.

Han vandrar långsamt genom gatorna. Han är trött och han är ursinnig på sig själf. Han tycker sig vara en mammonsdyrkare. Han har låtit förläsa sig att arbeta för fattiga 75 öre på öfvertid med en timpenning, som knappt kan bjudas åt en skoputsare. Och det måste han, dekorationsmålare med talang, vara nöjd med. Och till på köpet slita och släpa som en hund. Hvarför har ingen velat anförtro honom ett arbete, som vore värdigt hans förmåga? Men nu måste han nöja sig med hvad skräp som bjudes, bara för förtjänstens skull. Och dålig förtjänst blir det ändå, öfvermåttan dålig. — Det kan väl ändå gå an när man har arbete. Men att springa omkring och söka — han vet ingenting mera otacksamt; Att nästan ständigt blifva afvisad, få kalla och understundom hårda ord, han vet hvad det vill säga. Hjärtat krymper vid tanken på allt, hvad han genomgått.

Det är halvmörkt. Gaslyktorna kasta ett matt ljus, synas nästan öfverflödiga. Ur butikfönstren skimrar ännu här och där strålände auerljus. Han kastar en intresselös blick in i de fönster, han passerar. Han går så sakta, som om han vore färdig att stanna och tilltala hvarje person han möter. Han fixerar de förbigående. Se där ett vackert flickansikte! Männe hon har pengar, frågar han sig genast? En sådan materialist han är! Han hade dock förr ideella vyer. Hvar hade tagit vägen? Förr kunde han eldas till entusiasm för det som var stort. Hvar är nu hänförelsen? Hvarför har han blifvit så förändrad?

Bitterheten bemäktigar sig honom, när han tänker på skillnaden mellan fordom och nu. Han rufvar icke längre öfver ära och världsrykte, som han gjorde när han var barn, eller öfver lifvets gåta, som när han var yngling, eller öfver kärlekens mystiska väsen, som förr fyllt honom med fruktan och undran. Nej, hvad han grubblar öfver, det är: hur skall jag kunna förtjäna en krona mera om

dagen. Fy, hvad han föraktar sig själf.

Han vandrar, alltjämt lika långsamt. — Han grubblar, alltjämt på samma sak: huru komma ur den nuvarande ekonomiska ställningen, och in i en bättre? Hans tankar kretsar rundt och åter rundt och löpa i ett gammalt, nött spår. Arbeta säger han till sig själf! Arbeta flera timmar om dagen. Sök dig biförtjänster. Ligg i, gno och spara! Han har klart för sig sedan länge, att detta är vägen, han måste gå. Men hu, så lång och så tröstlös. — Han tvärstannar. Om jag skulle? — Ja! — Nej! — Jo, jag gör det! Allt är bättre än det nuvarande.

Han trycker handen mot hjärtat, som klappar häftigt. Han går hastigt, på måfå en stund, för att lugna sig.

Hon måste vara hemma nu. Han kan träffa henne genast. Han ämnar gå upp, begära ett enskildt samtal, och på några minuter skall allt vara klart.

Men så börjar han fundera på, att det är bra sent för en visit. Han kan ju komma ifrån det för i qväll och vänta till i morgon förmiddag.

Men i morgon — hvem vet? Kan-ske är hans beslut. då förflyktigtadt, Blir det ej gjordt nu, blir det helt visst aldrig gjordt.

Han får en kuriös idé. Om han skulle telefonera?

Han söker upp en cigarrbutik, mönstrar flickan — nej, hon var obekant, hon kan icke kompromettera honom. Han går till telefonen och ringer upp Nr ***

— Träffas fröken Karin?

Fröken Karin är enda dotter till en grosshandlare. Hennes mor är död men fadren lefver. Hon kan vara omkring trettio år gammal. Hon är barndomsvän till Albert — vår man vid telefonen. För några år tillbaka hände en gång, att Karin — hon är fyra år äldre än Albert — under skämt och glam råkade se för djupt in i hans blå, något drömmande ögon. Och hvad hon där såg, det glömde hon aldrig. Det föll en gnista in i hennes själ, och låg där och glödde på botten. På ytan var hon lugn, och lät ingenting märka. Men i ett obehagadt ögonblick förrådde hon sig, och Albert, som ingenting annat, erfor då en häftig beklämning. »Stackars flicka», var den enda tanke, han i häpenheten förmådde tänka. Men efter den stunden blef han mera kall och tillbakadragen mot Karin.

Fröken Karin var rik, skulle man kunna säga. Hon disponerade redan ett betydligt modernearf, och mera väntade hon efter sin far, som var gammal och klen, och hvars fränfalle ej kunde länge uteblifva. Hon hade under dessa omständigheter ej saknat friare, men afvisat dem alla. Hvarför, är ej så godt att säga.

— Halloh, är det Karin?
— Det är Albert. Känner du igen rösten?

— Jag har tänkt att fråga dig en sak, Karin! Det är något mycket viktigt. Men — han ser sig omkring och varseblifver en herre, som nyss kommit in i butiken — jag undrar, om det är riktigt lämpligt, att jag säger det här i telefonen. Jag vill därför veta, om du kunde ta emot mig i morgon förmiddag, så kommer jag upp på en stund för att få tala med dig.

— Tack, då kommer jag. Adjö!
Nu är han åter ute på gatan. Nu har han tid att tänka.

Det kom så hastigt, både beslut och utförande. Han är en impulsiv natur, quick i tankarna och rask i vändningarna. Men föga uthållig, det vet han själf. Det var därför han var så angelägen att genast sätta sitt beslut i verket.

Men — om han skulle ångra sig? Som vil är, har han ännu ingenting sagt. Han kanske borde fundera ännu en tid. Han försöker att tänka sig, hur han skulle genom ett sträfsamt lif kunna komma fram till eko-

nomiskt oberoende. Men det var ju den gamla visan igen. Mycken oro, strängt arbete. Hu, — han önskar, att han vore från alltsammans.

Han vet väl, att han icke kan träffa en människa, som är mera villig att offra allt för hans skull, än Karin. Dock hvad batar detta, när han ändå icke älskar henne!

Karon.

Svar på bref.

Eff. Ess. Har icke haft tid att åstadkomma den medgifna retoucheringen; det är skälet hvarför dikten icke införts.

C. H. E. Robert, A. M. m. fl. insändare: Manuskripten får återhemtas å Expeditionen, Mästersamuelsgatan 12.

Th. R. Manuskriptet returneras.

Wicall. Tack! Bör kunna bli en vacker prosastämning, om den omarbetas och koncentreras. Manuskriptet får återhemtas.

H. L. De insända dikterna skola returneras.

Seize-ans. Nej det var ännu icke »moget trycksvärtan».

På vidderna af **Zorah.**

»Nu er jeg stalsat, jeg følger det bud, der byder i høiden at vandre! Mit lavlandsliv har jeg levet ud; heroppe på vidden er frihed og Gud, der nede famler de andre.»

Ilsen.

Mot den rödgula bakgrunden af en flammande aftonhimmel, högt uppe i Dovres storslagna fjällbygd, teckna sig skarpt konturerna af en ensam vandrare.

Solen börjar sjunka ned i dalen och bränner glödande het, som en afskedets kyss. Den trötta vandraren torkar svetten af sin drypande panna och faller tungt ned på en sten. Bakom honom ligger den redan tillryggelagda vägen, — han kan ej ens se dess början — och framför honom vinkar det säkra målet — döden.

Han har ej långt kvar och undrar om han kunde göra en omväg för att draga ut på tiden. . . . han är ju ännu så ung men också — hvarför denna feghet att uppehålla lifvet? . . . döden är dock slutet därpå. . . .

Den trötta vandraren, bär dödsmärket på sin panna. Andra kunna ännu uppskjuta tanken på förintelsen; för honom är slutet nära, det står skrifvet i hans aftärda ansikte.

Vandringen har trötat honom, och här i de andlösa viddernas ensamhet, vill han än en gång blicka tillbaka på sitt gångna lif. Han känner sig i släkt med denna natur, som skall gå till hvila. Solen lyser ju hjärtast innan hon går till ro, svanen sjunger ju vackrast innan han dör, — i ett bränande nu skimrar hela hans lif

med eldskrift för hans inre syn, och taffla efter taffla glöder emot honom, i minnets hastigt förbillande bilder —

Början af hans vandring är skymd i töcken. Bilden af hans alltför tidigt bortgångna mor är det enda verkliga, som föresväfvar honom däri; — kommo så ynglingaåren, med de nyvaknade drömmarna och förhoppningarna, då allt sjöd inom honom af lifskraft och lefnadslust; då allt var ljus och öppet, och lifvet föreföll honom som en ändlös vädjobana, på hvilken han skulle vinna allt hvad han själf insatt, af mod och kraft, och mera därtill.

Starten begynte. Hans rensel var lätt och det gick fort att komma öfver hindren. Allt vek för hans starka ande, då plötsligen en svartklädd kvinna reste sig från dikeskanten vid vägen.

»Häll, ett ögonblick, o unge vän», säger hon, »du måste öfvervinna mig eller ock dö. Jag är sjukdomen och skonar ingen; men du är ung — brottas med mig, och vi få se hvem som är den starkaste.»

Och kampen begynte. Hans nerv-spändes af febern. Han uppbjöd alla sina krafter för att vinna seger. Längre brottades de, men till slut måste den svartklädda kvinnan vika för ungdomens kraft inom honom.

Men efter den striden låg han blek och bruten. När han efter långa veckor ändtligen steg upp ur sin bädd, var han ej densamme som förr; sin rensel med de glada förhoppningarna hade han förlorat på vägen. Blott efter mycket letande återfann han ett litet, gammalt ankare, som hans mor en gång gifvit honom i hans barndom — hans barnatro.

Det var nu allt hvad han egde i detta lifvet; med det ville han börja på nytt. Farten var ej densamma som förr, men målet skulle dock vinnas och han skulle få priset — vara den förste som upptäckte nya lagar och planterade sin fana i vetenskapens ännu upptäckta regioner.

Då mötte honom en dag kärleken. Något så bedärande vackert hade han aldrig sett, och hvilket skimmer omgaf henne ej. Hvar hon gick fram spirade blommor upp på hennes väg, fåglarna sjöngo på okända melodier, alla människor voro så glada och vänliga; solen gick blott ned för att uppstå ännu mer bländande öfver en ny, glädjestrålände dag. Aldrig hade han trott, att lifvet kunde vara så skönt och rikt och varmt. Och i sin lycka ville han omfamna den sköna kärleken, som nalkades honom, bära henne på sina händer långt, långt bort och i ostörd ro njuta af hennes närhet. Men just då han skulle gripa henne, ryggade hon förskräckt tillbaka, och han såg, att hon drog på en rasslande kedja, som han i berusningen af sin lycka ej lagt märke till. Hon log vemodsfult skakade på sitt sorgsna hufvud och visade på kedjan med en dödstrött blick:

»Så bindas vi kvinnor», sade hon, och hennes röst ljöd sorgsen och dof »för att njuta vår lycka måste vi bindas för lifvet, och ack, huru ofta bedraga vi oss icke och tro oss älska, då i själva verket vi blott älska och drömma om den kända, som är vårt innersta väsen. Om vi så en dag vakna till medvetande och möta den vår själ åtrår, ack, då måste vi slita denna tunga kedja, som lifvet dagligen smidt hårdare, och det är ej så lätt, se själf. . . .» och med de svaga fingrarna slet hon i kedjan, så blodet sipprade fram, och hon alldeles tillintetgjord dignade ned! »Nej, nej — vi måste skiljas. . . .» där gifves intet val — — — När den jordiska kedjan brister — ja — då skall förenas hvad kärlek band och som lifvet skilde åt. Till dess farväl — — — och hon försvann.

Då brast något inom honom. Han stirrade tomt ut i rymden och flydde långt bort. När han så åter kom till besinning, grep han till sitt arbete — däri skulle han söka sin tröst. Han skulle komma ett fjät längre än de flesta, göra nya rön i vetenskapens

annu ouppodlade marker och vandrungen begynte åter. Men det gaf honom ej längre hvad han begärde. All böckernas lärdom kunde ej förgäva bilden af kärleken ur hans själ, och lifvet blef med ens grått och kallt. Så småningom förfrös äfven han. — Men under sitt sökande hade han stigit högre och högre upp på fjällen — långt öfver trädgränsen — där ensamheten växer, och inga skyddande träd lämna någon skugga mer. Han var på vidderna.

Då grep honom storbetskänslan. Han — ensam däruppe var så stor. Hans eget jag växte mot det ändlösa med himmeln till bakgrund. Han kände sig så stark, liksom bars han af osynliga vingar, och framåt, framåt gick det med stormande fart. Den högsta spetsen skulle nås, han skulle komma högre än någon fot någonsin trampat. Här var han ensam och stark, och allt låg bakom honom.

Plötsligt reser sig den svartklädda kvinnan än en gång från dikeskanten vid vägen. »Känner du igen mig... du förmåtte eller har du redan glömt mig? När vi skildes åt varnade jag dig, att icke så blindt rusa åstad. Hvad förmår du nu om jag hindrar dig att komma fram? Än en gång måste du brottas med mig.»

Och än en gång begynte kampen och denna gång blef han besegrad.

När han vaknade låg han i en liten vindskammare — långt borta i en af stadens utkanter. Steg för steg hade sjukdomen tvungit honom att gå ned från höjderna, och nu skulle han dö. Här var så tungt att andas i det instängda sjukrummet — för honom som så länge dvalts i den höga luften däruppe. Skulle han dö här? Nej, det ville, det kunde han ej. Hvad var sjukdomen...? en svartklädd kvinna... hon kunde väl öfvervinnas — och i en ansats af vild feberyra hade han stormat branterna, arbetat sig upp på höjden — nu skulle fanan planteras där, på den högsta toppen, och hans minne skulle ej dö med honom.

Ja — så långt hade han kommit — då han trött segnat ned på stenen. Aftonens sista strålar bröt sig i guldröda färgtoner öfver landskapet, och naturen teg i stum förbådan på nattens annalkande. Det var denna sommarens skymningsstund, som verkade så beklämmande på alla skapade varelser — brytningsstunden då en glödande sommar dag bytes i kylig natt.

Vandraren stirrade omkring sig — sökte efter något. Det var ej längre vetenskapens fana han åträdde, ej kärlekens famntag — det var det lilla ankaret — hans barnatro, som följt honom genom lifvet. Och där flammade det till, tätt bredvid honom, i solens sista strålar. Han grep girigt därefter och utandades sin sista suck.

Klockorna ljödo därnere i dalen. Det var Sabbatsafton. De ringde in den trötta vandraren till evig ro. Han hade nått det säkra målet och låg där på vidderna, — besegrad i lifvet men frigjord i döden.

Svensk Literatur.

Så hände det sig... Tolf historier af *Anna Wahlenberg*.

Tolfaltet tycks spela en betydande roll i författarinnans vittra produktion. En af hennes förut utgifna böcker bär till och med titeln *Tolf*. Och nu föreliggande samling af tolf historier är den tolfte volymen, som hon utgivit på Albert Bonniers förlag.

Man må icke draga någon ned-sättande slutsats af denna författarinnans helt tillfälliga benägenhet för tolfaltet. Vill man vara rättvis, ligger nog den reflexionen närmare till hands, att

fru Wahlenbergs små berättelser icke höra till dem, af hvilka det går tretton på dussinet. Det är hvardagliga ämnen författarinnan väljer, men behandlingen förråder i allmänhet konstnärligt temperament. Stilen är visserligen icke starkt personlig, ibland kan den också bli torr, men den sluter sig behändigt till allt hvad den har att uttrycka och öfverraskar någon gång med en lekande elegans.

Författarinnan har en säker slagruta för de små händelsernas poesi; och hon finner oftast vackra, känsliga — sällan känslösa — uttryck för hvardagsmänniskornas djupare själsrörelser. Hon ser på dem med godmodigt förstående och skildrar också deras narraktigheter med försonande humor. Hon blir aldrig elak, ehuru hon ofta med ett litet småleende visar oss den mänskliga naturens små svagheter; hon glömmen icke, att det i allmänhet också finns någonting annat därbakom. Hon älskar dem sådana de äro, med fel och förtjänster, älskvärdheter och narraktigheter; och just därför, att hon själf älskar dem, kan hon öfverföra denna sin kärlek på oss, ty hennes skildringskonst gör dem lefvande för vår inbillning.

På exkursion. Berättelser af *Alma Cleve*.

Den längsta af dessa berättelser, *Det oupphunnna*, behandlar det gamla temat om kärlek och ståndsfördom, och det kan väl knappast sägas, att författarinnan genom sin variation lyckats förlåna det något nytt intresse. Skildringen verkar som ett skuggspel, däri väl bekanta figurer och personnager uppträda. Man ser dem röra sig, men man förstår icke alltid hvarför; händelserna utveckla sig hastigt, men man skönjer icke det nödvändiga sammanhanget, ty personligheterna förbli oförklarade. Och i allmänhet handla de efter schema; icke som människor, vi känna, utan som människor vi läst om i romaner. Därför gripas vi icke heller af deras öde så starkt, som vi skulle ha gjort det, om författarinnan förmått framställa dem mera lefvande. — Detta gäller icke endast om den första och längsta af berättelserna, utan också om den efter hvilken hela boken fått sitt namn: *På Exkursion*. Däremot gäller det icke om den sista, *Pastellen*. Här finnes redan mera trovärdighet och mycket af hvad den gamla damen berättar för där för åsyftadt intryck. Mest lofvande är den kortaste af berättelserna: *Ett skott*. Det är en bagatell; det är icke ett människöde, som skildras, det är blott en hunds lif; men framställningen har fart, människorna verka som människor och hunden som en lefvande hund och därför — som sagdt — gripas vi af hans öde. — I den riktning, dit denna korta berättelse pekar, borde författarinnan till en början söka utbilda sin talang.

A. Z.

Hägrande illusioner!

En mörk stund. Forsen brusade. Några steg baral... Böjor och natt! Jag skall aldrig mer skåda solen!

Så kommo illusionerna. — Det blef morgon. Jag stod högst på bergstoppen och längtade efter soluppgången! —

Hägrande illusioner! odödliga lögnare!

Adam hade illusioner: han drömde om att återkomma till Eden!

Det sista människoparet på jorden skall ha illusioner!

När solen håller på att slockna, när is betäcker jorden från polerna till ekvatorn, då skall den siste yngling, som älskar en flicka, slå armarna omkring henne och drömma om strålände solsken och glödande rosor!

Hägrande illusioner! Kommen!

Kommen! Fläkten bort verkligheten! Gudomliga lögn! Döda sanningen!

— Öppna fängelseportarne för liststidsfängen! Hviska till ynglingen med de förtärda lungorna att han skall leva i hundra år; Sjung om kärlekslycka för den olyckligt förluskade!

Förvandla kopparn till gull i girigbokens kista! Ropa till sotet, att det är hvitt som snö! Gör det tomma intet till en strålände himmel, full af änglar och salige!

Lagerkröns älskan! Jubla »sol» till lysmasken!

Hägrande illusioner! Ljugen! Ljugen!

Nattsvarter sanning! Strålände lögn! Jag älskar ljuset! —

Carl J. A. Jansson.

Insända böcker.

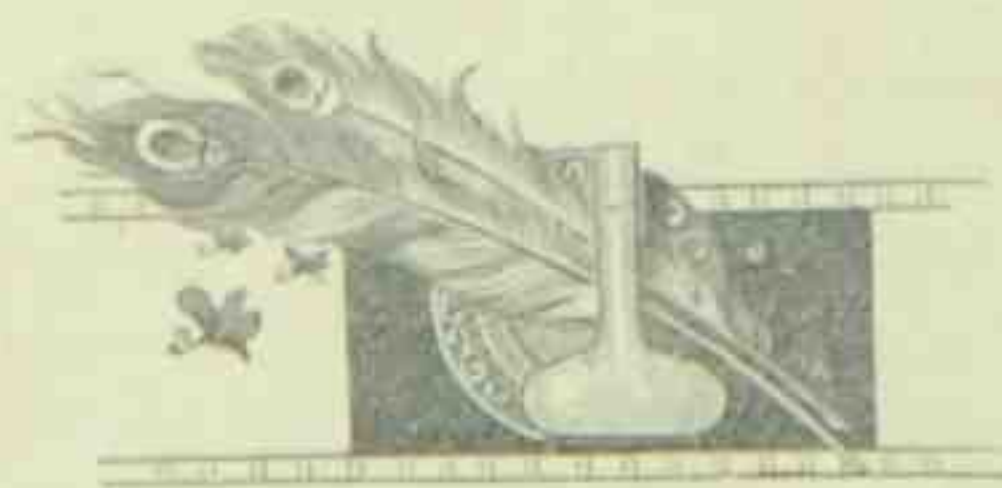
Strejk. Dikt af *François Coppée*. Öfversatt af Dr. *Göran Björkman*, synbarligen en vilde, att döma af hans valspråk: *Partisan de personne*.

Dikten är gripande, öfversättningen trogen, ehuru något knagglig; utstyrseln elegant. Den lilla pjesen, som är tillägnad herrar *Georges Teyssier* och *Achille Millien*, omfattar 10 sidor (fem åt hvar), är utkommen hos C. E. Fritzes k. Hofbokhandel och kostar 75 öre.

Ord och Bild. Tredje och Fjärde häftet. Både text och illustrationer erbjuda mycket af intresse. *Richard Bergh* har i tredje häftet publicerat en briljant skriven artikel: *Karl Nordström och det moderna stämningsskildringen*. *Jane Gernand Claine* berättar med säker teknik om *Gallionsbilderna*, *Gustaf Fröding* har lemnat en satirisk dikt: *Alkibiades* och *Hellen Lindgren* bidrager med en framställning af *William Shakespeare* enligt *Göran Brandes*. — I fjärde häftet debuterar fru *Calla Curman* med en känslig berättelse: *En af de få*; af *Tor Hedberg* finns en vacker dikt *På höjden* och af *Gustaf Fröding* en liten essay om *Fredrik på Ransätt* (F. A. Dahlgren). Här förekomma några rader, som ha en tydlig adress och som verkligen förtjäna att begrundas af adressaten:

— om en visdiktare kan få fatt på de nya tonerna och takterna, de nya karaktersdragen i det omskapade folklifvet och där af bilda en ny litteraturart, så torde äfven denna mycket väl kunna hålla sig uppe vid sidan af prins- och docentpoesien, ehuru den icke har någon rätt att tränga ut den senare eller bringa den i missaktning. Det behöfs bus och allt så väl som tenor och sopran i den svenska poesins körsång. Att tysta ned hela stämmor eller enskilda röster, vare sig de ljuda långt nere eller högt uppe, är att stympa klangens rikedom och mångfald. Endast de falskt ljudande tonerna må icke tålas.

Detta är ett både nobelt och öfvertygande svar på tal!

Krona eller klafoc.

af *Alexander Dumas d. y.*

På Svenska af *Rigolo*.

Forts.

Fastän jag nu här beskärmat mig öfver nutidens fastmän, har herr de Villelong ändå tyckts mig vara ett mycket passande parti, och några af mina väninnor ha icke försummat att afundas mig, något som höjt honom betydligt i mina ögon. Jag har rätt fort vant mig vid att se honom. Jag har börjat vänta honom de dagar, han borde komma hit, att kläda mig för honom de dagar, då jag skulle träffa honom borta. Då jag fick se honom, sökte jag i hans blick, huruvida han upptäckte min önskan att behaga honom och mitt hjärta slog alltid häftigare, då jag märkte, att jag var förstådd. Jag bör erkänna, att han genast förstod min afsikt. En vacker morgon sade jag till mamma: »Jag har noga öfverlagt med mig själf, jag älskar herr de Villelong och begär ej bättre än att få gifta mig med honom.» Du känner mamma, hon brådskar aldrig. Hon svarade mig: »Du älskar honom, du älskar honom; det är ett innehållsrikt ord. Vi få tala vidare om en månad eller två. Vi ha god tid, jag låtsar mig icke ha någon kännedom om hans afsikter. Jag tillåter att ni träffas men jag har icke gjort något aftal vare sig med honom eller hans familj. Låt saken ha sin gång. Han har ännu icke friat till dig; låtom oss förbida hans frieri, om det nu äger rum; vi få se då. Den lyckligaste tiden i ett äktenskap är den, då man otåligen väntar, att det skall komma till stånd.» Icke desto mindre har jag från denna dag betraktat mig som fästmo, men utan att definitivt binda mig och mycket har förmått mig därtill. Jag har mycket ofta talat med Casimir (det är hans förnamn, jag såge hellre, att han hade ett annat) om äktenskapet; icke om mitt äktenskap. Jag har talat i allmänna ordalag: »Men, enligt min åsikt,» »om jag skulle gifta mig, önskade jag» eller »mitt hopp vore!» af dylika elastiska och för öfrigt oskyldiga termer betjänade jag mig. Han var och är naturligtvis alltid af min åsikt (det förstås af sig själf). Det gick och går då förträffligt.

Så kommer det bref från min tant eller rättare sagdt från systemen till min onkels systems man (begrip det, om du kan!) ett bref som underrättar oss om att hon efter flere års vistelse i Alger återvänder till Frankrike och önskar taga vår gästfrihet i anspråk för sig och sin son under några veckor. En intagande kvinna för öfrigt, af hvilken jag bevarat det bästa minne. Mamma samtycker. Sonen är militär, han har fått en febersjukdom och erhållit, permission för att vårda sin helse. Han kommer att åtfölj af sin mor tillbringa sin konvalescenstid i Frankrike. Modern begagnar sig af tillfället för att återse sina gamla vänner, som hon sedan lång tid tillbaka förlorat ur sikte och för att visa dem sin son, öfver hvilken hon är mycket stolt. Ingen titel, intet *de*. René Canlou rätt och slätt, löjtnant vid 3:de Zuavregementet. Jag minns honom som en tjock, trindlagd pojke, en smula sömnig, mycket blyg, med ett ord obetydlig; det kom en lång gynnare, smärt t. o. m. mager, med hyn brynt af Afrikas sol, blek af sjukdomen, med stora sjögröna ögon, med svarta ögonbryn, svarta mustascher, ett svart hakskägg, utstående kindkotor, starkt framträdande struphufud, som kunde tyda på lungsot, — axlar som kunna anstä en Her-

kules. Kort sagdt: blek och mager för tillfället, men några veckors hvila skall säkerligen återställa hans helse. Med den varma hjärtlighet man finner hos människor, hvilka glädjas öfver en lycka, som skall uppfylla hela deras lif, omfamnar jag min tant och räcker handen åt hennes son, i det jag säger till honom: »Goddag, kusin». Han kysser min hand på det artigaste sätt i världen och säger till mig: »Goddag min kusin». Detta »min» grundlade redan från första början en vördnad, som jag tyckte om. Instalering, promenad i parken, barndomsminnen, skildringar af strider, loftal öfver solens land, öknerna, oaserna, hästar snabba som vinden, bländande sol, stjärnklara nätter, omedelbar och fullkomlig förtrohet. Icke en skugga af baktankar, vare sig från min sida eller hans: kusiner, bror och syster. Om sin far, som stannat därborta i Alger och förestår en vidsträckt, redan mycket inbringande vinodling, talar han med ett barns ömhet och så småningom upptäcker jag hos denne beduinen en liten flickas behag och finhet. Bör jag säga dig allt? Jag ser icke plats för en kvinna i alla skildringarne ur hans lif, hittills så upptaget af Saint-Cyr, krigsskolan, expeditionerna. Han har bestämt aldrig älskat; det ser och känner man. Och så gör han hvarje dag sedan tio år (han är nu 30 år) dagboksanteckningar. Jag har bedt honom låta mig läsa dem. Han lofvade mig det helt enkelt. Det är besynnerligt, att en man om 30 år, en militär, kan låta en ung flicka läsa sin dagbok. Men han har blott det sista häftet med sig. »Lyckligtvis», sade han till mig; ni skulle icke stå ut med att läsa igenom dessa 40 volymer, förtäjlade med en outhärdlig enformighet nästan alltid samma händelser. Jag ville i alla fall genast se detta sista häfte. Talade han om mig däri? Hvarför denna nyfikenhet å min sida. Han antecknar allt, således måste han äfven tala om sin plan att komma på besök till oss. Hvad säger han därom? För den 13 juni fann jag följande rader: »Min mor har i dag mottagit svar från madame de Morias. Hennes dotter bör vara en vacker ung flicka, om hon hållit hvad hon lofvade för 10 år sedan». Och därpå öfvergick han till de materiella detaljerna i sitt hvardagslif. Längre bort skref han för daton af sin ankomst hit: Adrienne är mycket vacker, hon förefaller att vara mycket intelligent och god! »Se där allt. Jag skulle velat, att där stått något mer.

Jag hade underrättat Casimir om min kusins snara ankomst. Jag hade beskrifvit honom som en tjock pojke, en smula trög, med ett ord obetydlig. Du skulle skrattat, om du sett hans förvånade, besvikna uppsyn, då de presenterades för hvarandra. Jag hade icke förberedt honom på de förändringar som frapperat äfven mig. Hvarför hade jag icke förberedt honom därpå? Jag ville icke låtsas om, att jag bemärkt dessa förändringar. Jag föredrog att låtsas om som jag icke ens hade betraktat René. »Militärståndet hade gjort er kusin mycket godt; han har blifvit en mycket vacker gosse. Han liknar icke mycket det porträtt, ni tecknat af honom.» — »Han har varit mycket sjuk.» — »Han har därigenom blott blifvit desto mer intressant.» Då Casimir sade detta, betraktade han mig oafvänt och hans ögon voro sorgsna, sorgsna. Jag kände lust att flyga honom om halsen, så tacksam var jag för denna hans ofrivilliga svartsjuka. Jag ville också säga till honom: »Är ni tokig? Kan ni ett enda ögonblick tro, att jag betraktat René annorlunda än som en barndomskamrat, en återfunnen släkting? Jag teg. Något sade mig, att det var bättre att icke säga någonting alls. Jag visade mig t. o. m. en smula stött öfver hans anmärkning, men blott i min hällning. När allt kommer omkring, har jag icke bundit mig vid honom. Han har

icke rätt att göra en dylik anmärkning. Så mycket mer eller så mycket mindre som René för sin del efter presentationen blifvit mycket skarp-synt och grannlaga. »Min kusin», sade han till mig, »man behöver icke länge se er tillsammans, herr Ville-long och er, för att förutse ett giftermål. Förresten gör han intryck af att vara en verklig gentleman.» — »Ni misstar er?» — »Är han icke en gentleman?» — »Jo, för all del, men det är icke fråga om giftermål.» Hvarför ljög jag? Hvilken känsla dref mig därtill? Jag var icke skyldig René några för-troenden, men då han anade verkliga förhållandet, var jag skyldig Casimir att icke så bestämt förneka det. Jag blygdes öfver mig själf. Jag lämnade René mycket hastigt, gick in i mitt rum och brast ut i gråt. Jag läm-nade mitt rum, fast besluten att säga till mamma, att hon kunde tillåta Casimir att anhålla om min hand. Det var enda sättet att införa mig själf godtgöra den feghet, ja, feghet, det finns icke något annat ord, som jag nyss begått. Jag borde genast straffa mig. Huru, straffa mig? Kunde då mitt giftermål med Casimir vara ett straff? Hvad var det för en besynnerlig me-ning jag nyss gaf åt orden? Jag kände mig helt upprörd, missnöjd med Casimir, René, mig själf i syn-nerhet, ty de båda andra voro bra oskyldiga. Casimir älskade mig, han var svartsjuk, han var rädd att förlora mig, han lät mig se det, det var helt naturligt. René hade anat denna kärlek, våra planer; han sadé mig det helt öppet; han herömden den man, jag älskade; hvad var också mer na-turligt, då han för sin del icke älskade mig? Hvarför skulle han också älska mig? Han har väl annat att göra. Han bör återvända till Afrika, släsa och låta sig dödas, under det Casimir och jag skola gå på bal eller på operan. Somliga män ha verkli-gen pligtkänsla, det måste medges. Se där en gosse om 30 år, mycket intelligent och vacker, som krigar där-borta i de ociviliserade landen och som icke lägger sig att dö på ett sjukhus utan har lyckan att tillfriskna och som blott begär att få tillbringa sin permissionstid hos oss på landet som en liten skolgosse. Ingen kvinna i hans lif. Han hvarken mottager eller afsänder några bref. Och han kommer att fortsätta detta mödosamma, arbetsamma, uppoffrande, själförsä-kande lif för att slutligen bli skjuten och kanske kommer han att dö ensam och öfvergifven, som en hund. Är det icke beundransvärdt?

Jag har ännu icke bedt mamma tillåta Casimir att anhålla om min hand. I stället har jag, eftersom han blott besöker oss två gånger i veckan, hittat på ett medel, hvarigenom jag beständigt kan få ha honom i min närhet. Jag har öppet och enkelt an-förtrott René mina giftermålsplaner. På detta sätt kan jag när som helst tala om Casimir, liksom om han vore här. René är en hedersman, ur stånd att förråda hemligheten för någon, vore det än hans mor eller min mor. Har jag icke haft rätt i att handla på detta sätt? Antag att mitt giftermål icke blir af, ett orimligt an-tagande, fastän när allt kommer om-kring, ingenting är omöjligt. René skall i så fall icke säga ett ord därom. Då jag bestämde mig för att gifva honom detta förtroende, längtade jag efter att få se, hur min kusin skulle upptaga det och hvilket intryck det skulle göra på honom. Jag hade da-gen förut promenerat med hans mor, som är alldeles okunnig om våra pla-ner. Af några hennes yttranden slöt jag, att hon undersökte terrängen, som man vulgärt säger. Jag låtsade icke begripa. Hade hon en hemlig afsikt, när hon med sin son gjorde oss detta besök. Att tillstå allt för René var att afskåra hvarje förhoppning. Var det icke hederligare att göra så? Men det var mig ej förbjudet att betrakta honom i smyg för att se hvad intryck det gjorde på honom. Om han tänkt

på mig, äger han en stark själfbe-härsknings. Han låtsade icke om nå-gonting; han tackade mig och bad mig alltid hysa förtroende till honom — alltid och under alla förhållanden. Under alla förhållanden? Förutser han något, som icke jag förutser. Har han om Casimir en olika åsikt mot mig? Jag lofvade mig att noga stu-dera honom, då han sammanträdde med Casimir för att se om jag kunde upptäcka hos honom köld eller ovilja. Han tryckte Casimirs hand med den uppriktigaste hjärtlighet. Han synes verkligen intressera sig för honom, sedan han fått kännedom om mina känslor.

Det troligaste är, att han icke det ringaste tänker på mig, att han icke är invigd i sin mors planer och att han uppriktigt behandlar mig som li-ten kusin — ja, t. o. m. som en li-ten flicka. Emellertid har jag all an-ledning att lyckönska mig att ha va-rit uppriktig. Casimir har blifvit full-ständigt botad för sin första oro; han umgås nu alldeles obesväradt med René, och de äro ett par verkliga vän-ner. De finna nu stort nöje i hvar-andras sällskap. Och vi tillbringa sålunda våra dagar med att prome-nera, språka och rida. René tecknar. Casimir musicerar. Som René nu slagit ned sina bopålar här, finns det intet skäl, hvarför icke Casimir kan göra oss längre och officiella besök och mamma har också inbjudit ho-nom att komma hit ut på landet ett par veckor. Men på samma gång torde hon finna det passande att låta våra vänner få vetskap om våra pla-ner. Nåväl, min vän, jag har bedt om betänketid. Jag känner mig så väl till mods, så ofta jag icke för-skräcker öfver mitt tillstånd; visserli-gen har icke René gjort något som förringat Casimirs förtjänster i mina ögon, men Casimirs rättigheter ha icke hindrat mig från att erkänna Renés goda egenskaper. Då den ene ej är tillstades, saknar jag honom. Hur skall jag uttrycka mig? De komplettera hvarandra. Den ene är blond, den andre är mörk. Den ene är en spirituell parisare, den andre är en melankolisk österlänning. Båda två äro vackra, präktiga, intelligenta, förfinade män. Om jag varit gift med Casimir vid Renés ankomst hit skulle jag tydligen icke skänkt min kusin ens en blick, ty jag är alldeles viss på, att jag är en hederlig kvinna, men om jag varit gift med René, skulle jag lika litet betraktat Casimir. Med ett ord, min vän, du tror det kanske icke, men jag finner lika stort nöje i att vara tillsammans med den ene som med den andre, om de äro när-varande båda två är dock mitt nöje större — ja, då är det t. o. m. full-ständigt. Då jag blifvit ensam på af-tonen, granskar jag de båda bilderna och försöker att jämföra dem med hvarandra. Jag ser dem mycket tyd-ligt just sådana de äro, helt och hål-let olika, men lika sympatiska. Jag ville i går afton insomna och blott ha Casimir i tankarne. Jag lyckades härutinnan, men jag drömde hela nat-ten om René. Kort sagt: mottag och behåll för dig själf detta förtroende. Jag älskar två män och jag älskar dem obestridligen lika mycket. Det är förskräckligt! Det ges stunder då jag skulle vilja ådraga mig en typhus-feber för att rädda mig ur klämman. Beklaga mig och säg mig genast, hvad jag bör göra, om du vet det.

Adrienne de Morias.

Svar från Valentine de Gressan (med omgående post).
Eftersom du älskar dem lika myc-ke båda två, så spela krona och klafve om dem. Gift dig med den, som slumpen bestämmer. Du sörjer må-hända den andre till din bröllopsdag. Dagen därpå tänker du ej mer på honom. Jag omfamnar dig.

Din gamla väninna Valentine.

Meddelande

till

Vildens prenumeranter.

Med detta nummer upphör *Vilden* att ut-komma. Prenumeranterna erhålla i stället *Ny Illustrerad Tidning* under den tid för hvil-ken prenumerationen gäller.

Ny Illustrerad Tidning, som utgifves af Olof Granberg, är som bekant vårt för-nämsta illustrerade veckoblad, och kostar för år 12 Kr. *Vildens* prenumeranter få således dubbel valuta för prenumerationskostnaderna. Skulle nå-gon, som redan är prenumerant på *Ny Illu-strerad Tidning*, önska att återfå sin prenu-merationsafgift för *Vilden*, har han att insända ett af poststationsföreståndaren utfärdadt intyg om verkställd prenumeration till *Expeditionen af Vilden, Stockholm*, då prenumerations-medeln, med afdrag för den tid, då *Vilden* kommit honom till handa, tillställas prenumeran-ten. Dock bör sådan anmälan ske före utgången af månaden.

De, som prenumererat å *Vildens* expedition i Göteborg, återfå prenumerationsmedeln, med afdrag för de nummer som kommit dem till-handa.

Expedition af Vilden.

Meddelande

till

Vildens kommissionärer

Före utgången af innevarande Maj månad bör full redovisning för lösnummerförsäljning af *Vilden* vara insänd. Den 1:sta Juni öfverlemnas alla utestående fordringar till inkassering.

Expedition af Vilden,
STOCKHOLM.

Ichor-Pastiller

Äro blodrenande, stärkande och upp-friskande, utmärkta för Mag- och Halskatarrer, aflägsna elak smak och dålig andedräkt, skydda hals och mun för sjukdomar samt angenäma till smaken. Ichorpastillerna äro inregistrerade i Kgl. Patentbyrån. Ensam försäljare i Norrköping Herr Knut Andersson.

Läkareintyg: Att undertecknad i sin praktik användt s. k. Ichorketten och Ichor-pastillerna samt funnit dem medföra god verkan, särskildt vid mag- och halskatarrer, hvarför de kunna till det bästa rekommenderas, intygas härmed.

Stockholm den 30 Mars 1895.

Gotthold Arbman,
praktiserande läkare.

Tekno-Kemiska Fabriken Polstjernan, Stock-holm. Almänna Tel. 76 48.

Förtjena 5 å 10 kr. pr dag genom att sälja Visittkort för John Fröberg, Finspong. — Profver gratis men ej franco.

YALTA
BÄSTA EGYPTISKA
CIGARETT
Partilager hos
KNUT WIBERG, STOCKHOLM.

Barclay's Téer
fraktfritt öfver hela landet.
Kongl. Hoff. Den ständigt ökade afstätt-ningen och de många hedrande omdömena är den bästa anledningen för alla att förse sig dermed.
Per efterkräf eller postförskott.
Rekvirera beställningskort med priskurant.
OBS! Kostnadsfria profver.
Alex. Barclays Handels-Aktiebolag,
Göteborg.
(Nord. A.-B. 96) 45.

Alex. Barclays
Handels-Aktiebolag

* * Kongl. Hofleverantör * *

Té-er
af utsökt kvalitet, i förpackning å 1, 1/2, 1/4 och 1/8 Kilo.
(Brefkort med priskurant tillsändas franco.)

Viner

af alla slag och af de

bästa årgångar.

Rekvitioner från landsorten ex-pedieras pr omgående; Té mot efter-kräf; Viner endas mot insänd likvid.

Order upptagas å **WHISKY** från Gilbey & Co.

Alex. Barclays
Handels-Aktiebolag

* * Kongl. Hofleverantör * *

Kungsportsplatsen 2,
Göteborg.

Värme

i Åkdon, Bostäder, Kontorslokaler och Villor åstadkommes effektivast och billigast genom användande af våra värme-apparater, som försäljas i hvarje välsorterad Jernaffär, samt hos de större möbelsablis-menten.

Stockholms Värmeapparafabrik.
Allm. Telef. 85 29. Riks-Telef. 13 05. (62)